

— Коя си ти? — заповѣднически я запитахъ царскиятъ синъ.

Дѣвойката мълчала и го гледала право въ лицето.

— Защо живѣешъ тукъ? Имашъ ли родители, другари и гдѣ живѣятъ тѣ. Кой те облича и храни? . . . — Пакъ строго я попитахъ царскиятъ синъ.

Дѣвойката пакъ мълчала.

— Защо не отговаряшъ? Знаешъ ли кой говори съ тебъ? Азъ съмъ царскиятъ синъ и само да пожелаея, веднага ще заповѣдамъ на кучегата си да те разкъсатъ на парчета. . . Говори! — заповѣдалъ той гнѣвно.

Тя пакъ мълчала. А блага усмивка се изписала по нейнитѣ бѣло-червени бузи. Царскиятъ синъ не можалъ да се въздържи и той се усмихналъ. . .

— Ти се усмихна, царю, и сега вече азъ мога да ти отговоря: Знай, че азъ съмъ Водната Богиня; не обичамъ никой да ми заповѣдва и обичамъ кроткитѣ и зесели хора. . . Какво повече желаете?

Царскиятъ синъ станалъ по-мекъ, добродушенъ и радостенъ. Тсѣ видялъ, че тукъ не зачитатъ царскитѣ му титли, а искатъ човѣшки обноски. . .

— Прѣкрасна Богиньо, деветъ царства съмъ обходилъ азъ, но по-красива и по-сладкодумна отъ тебъ дѣвойка не съмъ още срѣщналъ. . . Ще се съгласишъ ли да станешъ царица? . . .

Азъ виждамъ, че ти си най-разумната отъ всички жени и ще ме опжтвашъ какъ . . . о-добрѣ да упраелявамъ нашия народъ. . .